

Egész évre 1 forint.

I. évfolyam. 3. szám.

Budapest, 1882. Január 1.

FÜSTÖLŐ.

ANTISZEMITIKO-SZATYRIKUS S HUMORISZTIKUS

KÉPES HAVI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

PIPA JÁNOS.

KIADÓ-TULAJDONOS:

BARTALITS IMRE.

TARTALOM:

Antisemita nevezetességek arcképcsarnoka. II. Stöcker Adolf Keresztély. — Liszt Ferenczhez. (Költemény Pipaszurkálótól.) — Honnan meríti mindentudását a zsidó orvos? (Sámsontól.) — Apai szeretet. — Hiteles jóvendölések januárra. — „Mokhány Berczi“ a dombszögi kaszinóban. — Maczesz (Pipaszurkálótól.) — A táviró hivatalban. — Az állatkertben. — A jeggyűrű. (Pipa János historiáiból, egy képpel.) — Igazi fejtörő. (Pipaszurkálótól.) — Ágai Adolf és a „drukk“ — A mellékleten: Szegedi füstök. (Ereszti: Dohányos János.) — Egy magyar-zsidó ömlengései. (Viperától.) — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Nemzeti fejtörő. — A borítékon: Fölvívás. — Előfizetési felhívás a „12 rópirat“-ra. — Keresztény czégek.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE:

EGÉSZ ÉVRE 1 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: A KIADÓNÁL VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZÁM.

VIDÉKEN: MINDEN PÓSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.

1882.

Az újonnan beérkező előfizetők az eddig már megjelent számokat is kapják.

Előfizetési fölhívás

„FÜSTÖLŐ“

czimű antiszemitiko-szatyrikus és humorisztikus havi-közlönyre.

Mindenekelőtt kijelentjük, hogy vállalatunk nemcsak hogy nem akar concurrens vállalat lenni a „12 röpirat“-tal szemben, de sőt inkább annak utjait egyengetni lesz hivatása. A „12 röpirat“ komoly irányánál fogva emberek közt humorisztikus rovatot sem nyithat; pedig ahol komoly érvek nem elégségesek a hatás előidézésére, ott a humor és a szatyra megteszik kötelességüket.

A „Füstölő“ a zsidókérdés iránti érdekeltséget a közönségnél már csak azért is élénkségen fogja tartani, mert a „12 röpirat“ füzetei megjelenésének időpontjától egyenlő távolban, vagyis minden hó elsején fog megjelenni. Első sorban és mindenekelőtt a zsidópestis orvoslását tűzi ki céljául; de emellett a politikai, irodalmi és általában a társadalmi élet többi mozzanatait és intézőit is éber figyelemmel fogja kísérni; méltatva vagy osztorozva a rendelkezése alatt álló eszközökkel.

Szóval a „Füstölő“ czéja az, hogy Magyarország keresztény lakosságát minél hamarabb meggyőzze a zsidók javithatlan gonoszságáról; hogy a szatyra és a humor hatalmas s kevésbé korlátozható fegyvereivel minden téren lehető más állapotokat hozzon létre; s hogy mindig rámutasson a magyar keresztény közönség előtt arra, a mi szép, jó és igaz; amit pártolhat, amit fölkarolhat, amiért lelkesedhetik; vagy amitől utálattal és megvetéssel kell elfordulnia.

Mindenfelől az általános corruptióról beszélnek. Mi erről akarunk tenni.

A zsidóság maholnap koldusbotra juttatja a keresztényeket. Mi erről akarunk tenni.

Tanintézményeink hanyat-homlok ássák alá a létfentartás, az egészség, és a józanság eszméjét. Mi erről akarunk tenni.

A magyar irodalomban ma sokan olyanok bitorolnak tekintélyt és dicsőséget, kiknek ezekhez sem tehetség, sem érdem folytán nincs joguk. Mi erről akarunk tenni.

Van sok oly tehetséges költőnk, írónk, tudósunk és művésznk, kik afölötti elkeseredésükben, hogy a szemiták, zsidó-béresek és más cliquek szövetkezete folytán munkájuk sohasem fog megérdemelt méltánylásra találni, vagy egészen elhallgattak, vagy az utókorban kénytelenek helyezni reményüket. Mi erről akarunk tenni.

Olyan eredeti és fordított szépirodalmi művek és folyóiratok által van elárasztva az ország, amelyeknek olvasása valóságos megmérgezése minden ép kedélynek, s amelyek ennélfogva ép oly veszedelmesek, mint azok, akiknek tulajdonát képezik, t. i. a zsidók. Mi erről akarunk tenni.

És ezzel elmondtuk programmunkat. Adja az Isten, hogy Magyarország kereszténységének érdekében minden szavunk a szívek mélyéig hasson; s hogy minden fő által kellő mértékben találjon méltánylásra az a czél, amelyért a zászlót kitűztük.

Budapest, 1881. október hóban

A „Füstölő“
szerkesztősege és kiadó-hivatala.

A „Füstölő“ előfizetési ára: egész évre 1 frt.

De kijelentjük, hogy csak egészéves előfizetéseket fogadunk el.

Gyűjtőknek 5 példány után tiszteletpéldánnyal szolgálunk.

Egyes példány ára 10 kr.

Az előfizetések — legczélszerűbben posta-utalvánnyal — a „Füstölő“ kiadótulajdonosához, Bartalits Imréhez, (Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12 sz. a.) intézendők.

Mutatványszámokkal a terjesztésre szánt czimek szives bektűlése után szívesen szolgálunk.

A „FÜSTÖLŐ“ előfizetői s illetőleg gyűjtői részére nyújtott kedvezmények.

Amaz eddigi kedvezményen kívül, hogy öt előfizető után egy tisztelet-példánnyal szolgálunk, még a következő kedvezményeket nyújtjuk:

1. Az öt előfizetőt gyűjtő megkapja a „Füstölő“ tiszteletpéldányán kívül a „12 röpirat“ egy, általunk meghatározott korábbi füzetét.

2. A ki tiz előfizetőt gyűjt, az a „Füstölő“ egy tiszteletpéldányán kívül megkapja ingyen az Istóczy Győző országgyűlési képviselő úr által szerkesztett „12 röpirat“ első évfolyamának teljes tizenkét füzetét.

A „12 röpirat“ első évfolyamu tizenkét füzetének ára eredetileg öt forint volt, 600 lapból áll, s oly tanulságos dús tartalomkincscsel bír, hogy olvasóink üdvösebb olvasmánnyal nem tölthetnék a hosszú téli esteket

3. A „12 röpirat“ első évfolyami 12 füzete 3 frtért az alulírt kiadóhivatalnál is megrendelhető.

Folytatása a boríték harmadik oldalán

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN.

FELELŐS SZERKESZTŐ: PIPA JÁNOS.

KIADÓ-TULAJDONOS: BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
horvát lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK
háromszor hasábozott garmondosor vagy ennek
térfigata 5 kr.
Nyilttér soronként 20 kr.
Kéziratok nem adtnak vissza.

ANTISEMITA NEVEZETESSÉGEK ARCZKÉPCSARNOKA.

II.

Stöcker Adolf Keresztély.

A németországi antiszemita mozgalomnak egyik legkiválóbb alakja. S ezelsokat mondunk; mert Németország, különösen pedig Poroszország, bővelkedik nagynevű, s nagy részben világhírű antiszemita nevezetességekkel. Ott vannak például Stöckeren kívül az antiszemitizmus „fenegyereke” Henri Ernő, ott van az antiszemitizmus bölcsésze Dühring, magas politikusa Treitschke, az antiszemita tömeges kérvény atyja Förster, a gründerek réme Glagau Ottó, ott van-

nak Ruppel, Cremer, Liebermann v. Sonnenberg, Perrot Ferenc, a „Kreuz-Zeitung” 1876-iki híres „Aera-czikkeinek” szerzője, a mely cikkek kiindulási pontját képezik a németországi antiszemita mozgalomnak, — ott vannak Polakovsky, Grouilliers, Pinkert-Waldegg, sat. s mindezek fölött ott van maga Bismarck herceg, az antiszemita fővédő-protectora. Stöcker Adolf Keresztély született 1835-ben, Poroszország Halberstadt városában katona családból. Ele-

mi és gymnaziális tanulmányait szülővárosában, az egyetemi tanulmányokat pedig a hallei és berlini egyetemeken végezte. A theologiai pályát választván, egyideig mint nevelő működött egy grófi családnál, 1863-ban pedig a magdeburgi consistorium Hamerslebenben lelkészszé nevezte őt ki, a hol a német francia háború befejeztének idejéig lelkészkedett. Ekkor azonban Metzbe mint városégi lelkész helyeztetett át, a hol a német tanügyi szervezése körül buzgólkodott. E téren szerzett érdemei, valamint azon jeles beszédei elismerésül, melyeket mint tábori lelkész az elesett német harcosok emlékoszlopainak felszentelése alkalmával tartott, Vilmos császár őt királyi udvari hitszónokává nevezte ki, a mely előkelő hivatalába 1874. évi október 18-án iktatott be, s a mely hivatalt mai napig is viseli, daczára annak, hogy a dühtől megveszekedett zsidó sajtó legalább huszszor már hirdette a világnak, hogy „Stöcker, antiszemitikus hecczelései miatt a császár által udvari szónoki hivatalától elmozdítottatott.“

Ezen udvari hitszónoki minőségében kezdte meg Stöcker azt a működést, a mely miatt oly gyorsan világhírű névre tett szert. Ő maga, mint a porosz országgyűlés tagja, ennek 1880-ik évi november 22-iki ülésében, a híres „zsidó-vita“ alkalmával elmondott beszédében écsotelí azon viszonyokat, melyek őt a keresztény-társadalmi mozgalom megindítására vezették. E remek beszéd a „12 röpirat“ I. évfolyami III. füzetében egész terjedelmében olvasható; s azért olvasóinkat utaljuk ezutal e füzetre. De a „12 röpirat“-nak alig van egy száma, a melyben Stöcker működése kisebb-nagyobb tért nem foglalna el.

Ő mint lelkész természetesen mérsékelt antiszemitikus elveket vallott; de szemben azon hallatlan durva és alávaló eljárással, melyet a zsidó sajtó ellene mindinkább követ, egy f. é. október 28-án Berlinben tartott gyűlésen mondott beszédében, már radikális antiszemitának vallotta magát. Idevágó szavai ezek: „Mióta én beléptem a harcba a társadalmi reform mellett, az ellenfél (zsidók) részéről sok gyalázatos dolgot tapasztaltam; mióta azonban legujabban leveleket kapok — sárral (Koth), (nagy mozgás) kérdezmem kell azt, hogy ezek a zsidó elemek érdemesek-e arra, hogy velünk együtt lakjanak?“ (Felkiáltások: nem!)*

Stöcker keresztény-sociális párt név alatt Berlinben egy tekintélyes politikai egyület hozott létre, a melynek a vidéken fiók-egyletei vannak. Stöcker célja: a kereszténységnek mint társadalmi intézménynek főleg a zsidóság által alááni akart jelentőségét újra teljes érvényre emelni, annak praktikus eszméit a politikai és társadalmi életbe újra bevinni, s nyilvános gyűlésekben a keresztény világnézetet újra uralomra emelni az atheismus, a zsidóság és a szociáldemokratia ellenében.

Stöcker a legujabb időig csak a porosz országgyűlésnek volt tagja; a f. é. november és december

hónapokban végbement német birodalmi gyűlési általános képviselőválasztások alkalmával azonban két kerületben: a minden löbbeckei és siegeni, westfáliai kerületekben birodalmi gyűlési képviselővé is választott; a mely két kerület közül a siegeni kerületet tartotta meg.

Stöcker, mint minden német antiszemita, ellensége a katholika egyház ellen éveken át folytatott u. n. „Kulturkampf“-nak, azon helyes nézetből indulva ki, hogy a keresztény egyházak közti versengés és ellenségeskedés csak a zsidóság malmára hajtja a vizet, a kik csakugyan a legdühösebb „Kulturkampfer“-ek is voltak. Hogy Stöckert, az evangélikus lelkészt mennyire tisztelik s becülik a németországi katholikusok is, kitűnik egyebek közt azon körülményből is, hogy megtartott siegeni választókerületében a centrupárt vezérének, Windhorst-nak felszólítására, a katholikus lelkészek és választók lelkesen sorakoztak zászlaja alá, s így biztosították fényes megválasztását, melyet a berlini zsidóság és elzsidósodott haladópart a birodalmi főváros 2-dik kerületében azelőtt pár héttel meghusított.

Stöckernek is az a jelszava, ami a mi jelszavunk: Minden keresztény egy szívvel s lélekkel küzdjön a kereszténység, a keresztény népek közös ellensége, a zsidóság elhatalmasodása ellen!

Liszt Ferenczhez.

(A „Borsszem Jankó“ vén „honvédjének“ emlékkönyvébe.)

Hallottuk az égből fakadt igazság
Harmoniáját újra hangzani;
A zongora s dal éltető malasztját
Isten szavával ajkán szólni.
Egy szörnyű vád fekiúdt a hősi lelken,
Mely szárnyival a mennyet csapdosá,
S hogy röpte könnyebb s biztosabb lehessen:
Tollával a nagy súlyt tovább adá.

Oly tiszta szent igaz az ő igéje,
Akárcsak édes-bűvös dallama,
Amely mint égi lángok tünde fénye
Hoz uj derűt a szív borúira.
Nem dalva szólt, — lapok kövér hasábjá
Ölette föl az irt malasztokat;
Mégis kigyúlt rá lelkiünk tiszta lángja,
S göresökbé' nyög a rút Júdás-csapat.

Bajos e rókafej szívébe látni,
De belpokolnál undokabb lehet!
Mert mért jajong, ha széd csak lárifári:
Mester fején találdat a szegyet! . . .
S im jajszavának ronda rozsdacélt,
Mester, nevedre fente vad dülje;
De te, dicső, neved erőködését,
S küldj több oly irtószert még ellene!

*) L. a „12 röpirat“ II. évfolyami 2-ik füzetét a 22-ik lapon. Szerk.

*Hazudnak, s hogy!?! Különben délibábnál!
A hagymajankók, tollas gründolók!
Alpáriabbak a juhászkuvasznál!
Nincs hozzá illő emberi szavok.
Ne hajts tehát a gyáva csaholásra,
Nem érik el Achilles-sarkadat!
De vágd tovább is a szemét porába
A ronda, vérszopó nadályokat! . . .*

Pipaszurkáló.

Honnan meríti mindentudását a zsidó orvos?

X. városban a zsidó orvos igen tapasztalt és tudományos, gyakorlott orvosnak volt kikiáltva, mindentudását azonban a mamele sugta meg neki.

Kata szolgáló (lélekszakadva jön a zsidó orvoshoz, hol a mamele fogadja.) Jaj csak azonnal jöjjön a doktor úr, a táblabíró úrhoz!

Mámele: Thalán a ténsasszony göresökben szenved?

Kata: Óh nem! a táblabíró úr igen rosszul érzi magát.

Mámele: Thalán a jomrát elrontotta?

Kata: Meglehet, de leginkább arról panaszkodik, hogy a feje fáj és minden csontja, aztán meg azt mondja: millió hangya máskál lábikráin.

Mámele: Lám, lám! Aztán mit ebédelt délben?

Kata: Hát bizony jó kövér malaczpecsenyét és aztán igen sok salátát evett mellé a táblabíró úr.

Mámele: Ja kháposzta salát igen nehéz eledel.

Kata: De kérem uborka saláta volt ám!

Mámele: No csak menj haza; mindjárt khöldöm a doktor urat! (Ezzel belép a mamele s így szól férjéhez:) Sollst gleich gehen! siess a táblabíróhoz: elrontotta a jomrát, evett sok khövér malaczpecsenye, ette hozzá ugorka salátát, nadjon fáj a feje, a dereka, és millió hangyát érez lábikráján máskáláni.

Az orvos: Helyesen mameleben, sietek azonnal! (Belépve a táblabíróhoz komoly pofát vág, s így szól:) Sajnálom táblabíró úr, ha nem él diát, nem állok jót semmiről. Mit ebédelt?

Táblabíró: Hát egy kis levest, meg valami főzeléket.

Orvos: Hogyan? (tapogatva üterét.) Levest, főzeléket? az lehetetlen! táblabíró úr ette valami zsiros kövér pecsenyét, érzem a polzosán; malaczpecsenyét evett. Mutassa khérem a nyelvét!

A táblabíró kinyújtja nyelvét.

Orvos: Gatt über de Welt! Táblabíró úr evett valami savanyót, salátát — még pedig oborka salátát; látok a nyelvürül. Ettől van heves főfájása, jomra émeleg; deréksontja fáj és lábikráin hangya máskálást érez, ügyebár? Hja úgy kell táblabíró úr, ha nem él diát! De majd segítünk rajta (Leül s írja a

gyógyszerért küldendő vevényt — recipét. —) Ugye eltaláltam baját?

Táblabíró: Tökéletesen tud mindent orvos úr, ön igen tapasztalt s mindentudó orvos!

Orvos: (Magában mosolyog, s bajszát simogatva önmagával meglegegedetten távozik.)

Sámson.

Apai szeretet.

— Hát thodja kedves nevelő ór, majd vigye el a jerekeket a lánchidra is. A lánchidról igen sok nevezetességet meg lehet mothatni. Megmothatja a Szent-Gellért-hegyet. . . . De vigyázzon, nehogy belessék a Donába az Adolf!

— Igenis, khérem.

— Na! aztán megmothatja a khiráli phalotát is. . . . itt aztán beszélhet a régi khirálokról. . . . De vigyázzon, nehogy belessék a Donába az Adolf!

— Igenis, khérem.

— Na! aztán bizamosan jünni fagnak ezalatt hajók. . . . Akkor a gúzhajókról fog beszélni. . . . A khereskedésről, az özletről. . . . De vigyázzon, nehogy belessék a Donába az Adolf!

— Igenis khérem. . . . de hát miért épen csak a kis Adolfra vigyázzak?

— Szomár! — hát nem látja, hogy azon ój roha van!

Hiteles jövendölések Januárra.

Berugó :

„Munkahiány, hó, fagy, szegény . . .
„Geld auf Alles“ . . . régi regény . . .“

* Egy jó izlésű fővárosi háziur arra ébred föl, hogy az ő házában iszonyú vöröshagymaszag van. Utanajárván és megtudván, hogy ezt az iszonyu vöröshagymaszagot a „Drukk“ egy példánya okozza, melyet egy lakója vett meg, a legnagyobb erélyvel lép föl és kijelenti a lakó előtt, hogy vagy elégeti még ebben a perczben azt a könyvet, vagy még ebben a perczben fölmond neki.

* A fővárosi kupak-tanács abból az alkalomból, hogy a piripócsi színházban tűz ütött ki, rendkívüli gyűlést hí össze és végre elhatározza, hogy el fogja határozni, hogy a budapesti népszínházban az első emeleti páholy és erkély, a másodeleleti páholy és erkély, a harmadik emelet és a karzat közönsége mind egy lépcsőn levén kénytelen elhagyni a színházat s így, ha tűz üt ki a színházban, ennek a közönségnek a legnagyobb része úgy össze torlódik azon az egy szűk lépcsőn, hogy mind ott vesz: — fejét hajt s összetévén a két kezét a hasa fölé, végre ki fogja majd mondani, hogy bizony ez talán mégis csak furcsa!

* A „Borsszem Jankó“ egyik keresztény munkatársa, aki a „Füstölő“ meg nem indultáig a legszorgalmasabb munkatársa volt a „Borsszem Jankó“-nak, rettenetesen magabaszáll s hogy ezt a bűnét a gondviseléssel elfeledtesse, nem tud egyéb mentő módot, mint gyalog kizarándokolni a szentföldre.

* Egyik napilapunk mai számában a következő kis hirdetés olvasható: „Egy szegény fiatal ember, ki az ügyvédi vizsgát és a doktorátust kitűnő eredménnyel tette le, mindent megkísértvén, de tudományával mindedig semmi állást sem nyerhetvén el, szerény feltételek mellett ajánlja magát házfelügyelőül, vagy valami kocsmába háziszolgául.“

* Pulszky Ferencz ma ugyan nem olvassa föl seholsem a „Felsülés“-t, de azért egy bizonyos napilap szerkesztőse az ő újságjukat bizományosoknál vásárló olvasóit mégis megint fölülteti, kiirván az újságba nagy betűkkel, hogy: „mai számunk megint két mellékletet hoz; a második azonban csak tizenegy óraker jelenik meg s csak ekkor fog szétkülödni“, amely melléklet az az, kik azt az újságot bizományosoknál naponként vásárolják, megint soha életükben sem látják.

* A „B. Hr.“ mindenképen hű majmolója akarván lenni a „Figaró“-nak, három forintos pályadíjat tűz ki egy tárczaczikra, föltételül tűzvén ki azonban, hogy ez a tárczaczikk csakis a népszínház valamelyik ismert női tagjának színpadi cipőiről, rózsás-ujjairól, ebben vagy abban a darabban oly nagy föltűnést keltett pompás uszyláról stb. stb. szőljon.

* A „Füstölő“ kiadóhivatalába a háromezredik előfizető is szerencsésen betoppanván, a „Füstölő“ kiadóhivatala nagyszerű carnevalt rendez a redout termében, melyre a „Füstölő“ összes előfizetőit

ezennel ünnepélyesen meghívja; s mostmár azt helyezi kilátásba az előfizetők előtt, hogy a „Füstölő“ kiadóhivatala alkalmasint avval fogja teljesen kiérdemelni a közönség elismerését, hogy ötven krajczár beküldése után, már a második felévben pompás czimképpel havonként kétszer fogja a „Füstölő“-t megjelentetni.

„Mokhány Berezi“ a dombszögi kaszinóban.

Moltkor bezsalad hozzám az én feleség, a Száli egészen kétségbeesett arcczal és khünyezve.

— Nü, vas hast? — khérdém én, szakhásos lenézéssel, mert egy idő óta nagyon khedzem észrevenni, hogy csónya az aszszony, ha vénül, s hogy sokkal szebb a fiatal, — mi baj van nekhed?

— Ojjé, Mokháni, — mandta a Száli, — tenekhed véged; the jabb, ha elbojzs és saha thübbé elő nem bojzs.

— Wie hájst? miért?

— Hát hast noch nicht gelesen? — Hát nem alvstad még a „Fösthölő“?

— Nem is akharom, — mandtam és khüptem egyet.

— De alvasd el. Mert the ott thünkre vagy théve . . . Théged ott megjilkoltak . . . Mert das ist noch nichts, hogy az egész biogrfád, meg a the portré, meg az én portré, meg a jerekék is mind ott van, hanem az az iszontató, hogy azt mondja az a szemthelen ójság, hogy the phansionálad magadnak . . . The becsoletes akarsz lenni . . . Hojd the nem akarsz thübbet gseftelni . . . Hojd the nem adsz thübbé senkinek sem semmifele procenth mellett sem phénz . . .

— Wie hájst! Moszaj volt bamolnom. Hiszen das wahr wirklich entsetzlich!

— Csakhogyan olvstad ezt, the Száli? — khérdém végre.

— So war iach leb! — khünyezett tovább a Száli.

Ghundolkozni kezdtem és rájöttem, hojd itt moszaj thenni valami és én thettem is valami.

Meghíttam a „Domszög“ szerkesztőjét egy ebédre, den miserabl Gsell, akhi amiótha khidobáltam a Khelevényes földbirtokos a birtokából, mindig benezeget hozzám és khéri az én protektion és khérdeztem thüle, hogy mit tegyem. Ű mandtha, hojd nilatkoztassak ki az üvé ójságban, hojd ez egy nagy hazogság, én sahasem ároltam pálinka, csak tréber, nekhem sahasem volt zálogház, csak egy „Geld auf Alles“, hojd én becsöletes emberen becsöletes khamat mellett ezután is seghiteni fagak, und sa weiter . . .

És én megthettem; és így én megmothattam, hojd bátor ember vagyok, hojd magyar ember vagyok, hojd igazi Mokháni vagyok . . .

És minthogy már nálam volt a szerkesztő, és két libát ugys leölték már, és a nilatkozatért már ógys három forintot khellett fizetnem, megkhérdeztem a szerkesztő, hojd mit sináljak az én „Smül“ nevemmel.

— Das hab' ich nicht gern, — mandtam, — én egy gerechter magyar akarok lenni . . . mit sináljak a „Smül“-el.

A szerkesztő khivett egy libacomb a thálból, amelyikből már én is, meg a Száli is azt hittük, hojd nem vesz khi thübb libacomb, azután megethe, azután hallgathott, azután megint khivett egy libacomb.

— Nü, na, hát nem hallatta, hojd mit khérdeztem, — khérdeztem újra s megfagtam a kezét, mikor épen a libacombba akarta beleharapni, — nü, hát nem tod tanácsot adni, nü, hát nem okos maga?

— Hát nevezze magát Mokány Berczinek, — mandta erre a szerkesztő.

— Hát nevezhetem én magamat Mokháni Berczinek, ha nem vagyok az? — khérdeztem, s mostmár eleresztettem a karját és mostmár az üvé lehetett a libacomb.

— Ha nevezheti magát jó hazafinak, ha nem is az, — mandta megint a szerkesztő, — hát Mokány Berczinek is nevezheti magát, ha nem is az.

— Mokháni Berczi! — kiáltott föl a Száli és mielőtt az „Assecuracioni Generáli“-nál assecuráltam volna magamat, megragadott és összecsókolott.

Én ránéztem a szerkesztőre. Ereztem, hogy azért a khét libacombért nekem még jár valami; azért a khét libacombért nekhem még kell valamire thanácsot kapnom tüle. Sietni khezdttem a fejemet törni, hojd mire kérjek thanácsot tüle, mielőtt megeszi azt a libacomb. Végre khitanáltam.

A Thaksony jermekhei, az én khét khedves onokha: Az Árpád meg az Ilona, amióta nálunk vannak, mindig azt khérdeznek thülem, hogy lesz-e kriszkhindli? . . . Mert hát nekhi a papa mindig sinál kriszkhindli! . . .

Wie hájszt! Kriszkhindli! Wier haben ka khristkhindli, wier haben Canukafest! — Először gandaltam, hojd hogyan adhat az én fiam Kriszkhindli, mikhor ő is áner von den ünsrigen; de aztán megtodtam, hojd ez csak olyan szokás, a jerekek látják, hojd a más jerekek kapnak ilyenkor ajándék, hát ök is megkhívánják.

Darum hab iach das gefragen a szerkesztőtől, hojd mit gondol, micseda meglepetés sináljak az onokháimnak?

— Mert thodja szerkesztő ór, — folythatám, s ekkor már egészen nyogodthan folythattam, mert sikerült a Szálinak a tálat észrevétlenül elthöntetni az asztalról, — én oljan meglepetés szeretném csinálni, a mi ójságokban is khijünne, amire mindenki azt mandaná: Na, ez a Mokháni Berczi még sem esett a feje tetejére . . .

— Óh, semmi sem khünyebb ennél, — viszonzá a szerkesztő, — de itt egyszerre elakadt, mert khörülnezett és látta, hogy a liba már elthönt az asztalról s aztán így folytató: — csodalatos! némely madár, mikor a szárnyait megették is, még akkor is tud repülni . . .

— Na, hát mi az a khönnyü? — khérdém és nagyszerően sináltam magam, mintha nem érthettem volna el, hojd mit ért ezalatt.

— Hát például, az is igen genialis ötlet lenne, ha olyan meglepetést csinálna az unokáinak, amit ő fensége Rudolf trónörökös csinált a napokban a nejének.

— Na, was hat er denn gemacht?

— Hát mezei nyulakat fogatott össze, felöltöztette őket és azután neje szeme láttára szabadon eresztette . . . Azt mondják, hogy a nyulak olyan mulatságos jelenetet rögtönöztek, hogy Stefánia főherczegasszony nagyon sokat nevetett.

— Gut ist! ez igazán nagyszerő! ezen igazán sokat fognak nevetni a jerekek.

— Aber kommt das nicht viel, „Mokháni“? — khérdezte a Száli.

— Nü, is és ha jön is valamibe? Hát nem vagyok én gavallér, hát nincs nekhem phénz, hát nem szeretem én az Árpád, meg az Ilona?

Másnap délelőtt tehát behivattam magamhoz az egyik béres, (de nem zsidó-béres, wie der „Fösthölö“, der dumme sagt immer) és khérdeztem tüle, hojd thod-e mezei nyólakot fogni?

— Én nem tudok, — mandta a bota, — hanem a fiam az tud, két hatosért fog az annyit, amennyi csak kell.

— Mit: két hatos? — Űt krajczár . . . egészen elég Űt krajczár . . .

— No már két hatoson alul nem merem megigérni, hogy fogni fog a nagyságos urnak, — mondta megint a bota.

Én khikhüldtem.

Na majd! thalán gombot etthem, hojd két hatos khidobáljam! Hát moszár nekem nyólnak lenni? — khérdeztem magamban. — Hát auch wird es nicht gut sein, hogyha is macskákat öltöztetek föl? hiszen elég phénz lesz már az, ha öltözékeket sinálhattok nekik?

És úgy is thettem; bár ne thettem volna. Mikor eljött a kharácson, korán reggel összefoghattham minden macska és belebójtatham mindegyik egy frakk és a fejére köthettem mindegyiknek egy sapka.

Éphen akkhorra lettek készen a cselédek evvel,

mikor az Árpád és az Ilona megreggeliztek és kijöttek egy kicsit játszani az odvarra.

— Nü, hát hojd vagy Árpád? — kérdeztem baldagan mosolyogva.

Az Árpád boszósan vállat vont és hátat fordította nekhem.

Érthettem. Haragodott, mert még nem khapták semmit. Na, khapták aztán mindjárt eleget.

Én csöndesen elmentem az udvarról és még csöndesebben az odvarra hozattam a macskákat és ott azután elereszthettem.

Szerencsétlenségemre a „Szellő“, az én agár kotya is kisurrant a szobából és akárhogyan hittam, sehogyan sem akarta hozzám jünni. Khezdtem melegget érezni, pedig azelőtt ógy vettem észre, hogy nagyon hideg van.

a balandok elakarták ograni, mi meg előttök álltuk, poff! három közülök nekünk ogrött.

Na! ez igazán barzasztó pillanat vált. A macskák, amint mi ütni kezdtük és le akartuk húzni magunkról, még jobban belénk khapaszkodtak és még jobban összekörmöltek, ógy, hojd mikor a cselédség összefotott és megszaaditott tőlük, akkor már valamennyiünknek a képe véres volt, a ruhánk pedig összeszakivta.

— Na ezt ogyan megsináltam, — mandtam magamban boszósan és khét krajczárt akartam adni a jerekeknek, hogy megvigasztalódjanak.

— Lássa nagyságos ór, ha két hatost adott volna, — mandta valaki e pillanatban a hátam mögött.

. . . Vajjon ki lehetete ez a szümthelen?

M a c e s z.

Azt kérdi tőlem az egyik „phulgártárs“ „Sind Sie auch ein Judenfresser?“ „Csilaj zsidó!“ — vágom a koszonkelt hagymagödörös orra alá, — nincs nálunk francia-ostromállapot, hogy patkányhússal éljek!“

Ágai Adolf Liszt ellen való szárnypróbálgatásának a „Hagyma Jankó“-ra nézve az a gyászos következménye lett, hogy az általa fölvert „Lisztpor“ annyira elgyöngítette olvasóinak szemeit, hogy azóta oculári ummal sem képesek a „Hagyma Jankó“ ban egy jóízű vicczet találni.

Ágai Adolfnak volna ugyan lisztje, de szellemi élesztő hiányában képtelen belőle egy jól esült bakeszt dagasztani.

Ha az emberi szellem az isteni sütőműhelynek legszebb süteménye, úgy Liszt végre is csak lisztje annak, mig Ágai Adolf egy beleveszekedett őszí légy.

Pipaszurkáló.

A táviró-hivatalban.

Hivatalnok: Micsoda dolog ez? tizenöt szót egy szóba írni . . . . Ezt a táviratot így nem vehetjük föl. . . . Tessék minden szót külön írni és minden szót külön megfizetni.

Aranyhegyi: Wie háiszt? Hát már maguk is antisemiták?

Az állatkertben.

Izidor: Nézd, Nácizleben, milyen forcsa. Egy bastard majom . . . . Jaj be forcsa ez a majom!

Nácizleben: The baland. Hojd thods már ezen ennyire bhámolni . . . . Hisz én is ismertem egy malnár, a khinek a fia khéményseprő vált!

— Itt baj lesz, — gandaltam, de annyi időm sem maradt, hogy ezt egészen kigandaljam, mert ekkor már a „Szellő“ meg a sok baland macskája ógyan csak benne voltak.

A macskák le is akarták tépni magokról a szokatlan khüpenyeg, egymástól is ide-oda ugráltak, meg a „Szellő“ ugatásától is még jobban megbalandultak. Árpád-lében. Ilona, — khiáltám kétségbeesetten és odarahantam a jerekekhez, akik először nevettek, de most már sirni kezdtek és nem mertek mocczani sem, — jertek ide hamar.

Hanem már késő volt. Ebben a perczben a „Szellő“ lelapult, a macskák megijedtek, s minthogy

A jeggyűrű.

(Pipa János históriából.)

— Vége. —

lyan ember
Vörösparty
úr! A fertály
elérkeztekor
tehát ismét
fölkereste.

— Nézze
kedves „Vö-
rösparty“ úr
— kezdé be-
szédét, —
akármennyire
is rajta volt-
tam, nem tud-
tam egyebet
összeterem-
teni az ön
számára en-
nél a fölös-
leges butora-

ink eladásából befolyt néhány forintnál, s ennél a gyűrűnél . . .

Avval lehúzta újjáról jeggyűrűjét. A háziúr a gyűrű felé kapott.

— Melyet azonban, — folytató reszkető hangon, s hirtelen elkapva a gyűrűt az éhes farkas körmeihez hasonlító „Vörösparty“ úr ujjai elől — csak egy hétig akarok önnél mint zálogot elhelyezni. Egy hét múlva egy barátomtól annyi pénzt fogok kölcsön kapni, hogy újra a kamatokkal együtt visszaválthatom.

— Na jól van, — mondá „Vörösparty“ úr, kit a „kamatok“ szó nagy mértékben lebilincsel. — De hát mennyi lesz az a kamat?

— Minthogy ez a gyűrű húsz forintot ér . . .

— Húsz forintot? mit beszél ön? legfőlebb, ha tíz forint . . .

— No jól van . . . Hisz úgyis csak hat forint hiányzik még . . . Tehát egy irást ad, hogy egy hét múlva hét forint lefizetése után a gyűrűt visszazakapom.

— Nem, kedves fiatal barátom, ezt én nem tehetem. Ha gondolkodik egy kicsit, belátja maga is fiatal barátom, hogy ezt én nem tehetem . . . Vagy magának csak egy forintot ér az, hogy a kedves mamának nem kell a Rokusz-kórház barbarizmusaival megismerkedni . . . Tíz forintot irok fiatal barátom, mást nem irok.

Herkules szó nélkül odaült egy asztal elé, a

melyiken tintát, és tollat látott, s megírta az elismervényt.

„Vörösparty“ úr pedig már ott állt a háta mögött, mikor készen lett vele s Herkules vállá fölért írta alá a nevét.

— Itt van, — mondá Herkules s szemében két könycsepp jelent meg, mikor átadta Vörösparty úrnak a jeggyűrűt, s ugyanekkor úgy tetszett neki, mintha egy jéghideg kéz ütne homlokára.

A kitűzött egy hét elmúlt. Herkules barátja egészen odaletten kereste föl Herkulest, hogy tudtára adja, hogy ígérését csak egy-két nap múlva lesz képes beváltani.

Herkules szívesen megbocsátott. Hogyne, hiszen édes anyja már lábadozni kezdett; s aztán meg volt győződve, hogy a háziúr is bizonyára megteszi azt, hogy egy két napig, ha másként nem, hát újabb kamat mellett elvár a gyűrűre hitelezett pénzzel.

Ebben a boldog meggyőződésben ezen a napon nem is ment föl a háziúrhoz, hanem kezytűt húzva (nagy oka volt erre) Riegeréket látogatta meg, a kiket már oly régen nem látott és a kikkel szintén tudatni akarta édes anyja egészségének jobbrafordulását.

Rieger avval a hírrel fogadta, hogy éppen a napokban kapott levelet barátjától, Pereces Gábortól, melyben az tréfásan tudtára adja, hogy jól van hát no, ha már a fiáé nem lehet is Ottilia, azért ők nem állnak el szándékuktól, azért mégis lejönnek, — ha másnak nem, násznagyoknak.

Herkulesnek olyan jó kedve volt, hogy nem győzött eleget nevetni ezen s ismét olyan vígan s boldogan ment haza, mint ezelőtt néhány héttel, mikor meggyőződött arról, hogy viszont szerettetik... Hiszen észre sem is vették, hogy nem húzta le a kezytűjét!

A háziúr is ilyen hangulatban találta másnap, amint fölkereste.

Hanem a háziúr aztán véget vetett ennek a jó hangulatnak.

Először szemrehányást tett neki, hogy nem pontos ember. Mikor pedig megtudta, hogy azért jött, hogy néhány napi hosszabbítást eszközöljön ki a gyűrűre nézve, hallani sem akart erről, sőt egyenesen kijelentette, hogy már most isten és ember előtt az övé, azaz, hogy nem is az övé, hanem a leányáé, a Pánikáé az a jeggyűrű, a kinek úgyis nagyon megtetszett s a kit úgyis nemsokára elvesz egy gazdag bőrkereskedő. Herkules könyörgésre fogta a dolgot. Elmondta Vörösparty úrnak, hogy neki az élete, boldogsága függ attól a gyűrűtől, mert ha megtudja a jegyese, vagy annak az édes atyja, hogy ő attól a gyűrűtől meg tudott válni, lehet, hogy örökre visszavonják ígérteket.

— Hja, miért nem gondolta meg a dolgot fiatal barátom, miért nem volt phontos ember, fiatal barátom, én nem tehetek róla, fiatal barátom, hogy annyira megtetszett az a győró a leányomnak, fiatal barátom.

Ez volt az utolsó válasza Vörösparty úrnak. Avval átsétált a másik szobába.

Herkules az első percekben utána akart rohanni, hogy örökre elnémtsá a jöttment nyomorultat; hanem aztán lecsöndesítette indulatait és nyugodtan hazament.

Este érte küldtek Riegeréktől, hogy jöjjön el gyorsan; megjött Pozsonyból Peczkes úr, meg a fia; nagy mulatság lesz.

Herkules érezte, hogy borzasztó helyzetben van. Ha elmegy, okvetlenül észreveszik, hogy nincs meg a gyűrű, s még csak nem is vallhatja be a társaság előtt eltűnésének történetét; ha pedig itt-honn marad, Isten tudja micsoda gondolatokat kelt föl Rieger urban és Ottiliában. Pedig mégis ez utóbbit kellett elfogadnia.

— Majd holnap délelőtt megyek el — biztató magát, — mikor egyedül találok a péket és őszintén bevallhatok mindent neki.

A cseléd tehát avval az izenettel tért vissza, hogy Pemzel úr ezer bocsánatot kér; de sürgős és váratlan elintéznivalói következtében nem tehet eleget a szíves meghívásnak.

— Kisasszony, — jegyzé meg a pofók Peczkes Gábor, halkán Ottiliához fordulva, — ugyancsak rátartós egy legényke lehet az a Herkules úr!

Másnap reggel Rieger úr feltűnő hidegen fogadta Herkulest, és azt kérdezte tőle, hogy mit kíván.

Herkules nem jót sejtett. Hanem azért leküzdte félelmét és hozzá kezdett mondandóihoz.

— Pemzel úr, — szakította félbe mindjárt a második mondatnál Rieger — engedje meg, hogy kinyilatkoztassam, hogy közöttünk tulajdonképen már minden szó egészen fölösleges. Ön meggyőzött nemcsak engem, hanem meggyőzte leányomat is, hogy sokkal inkább fiatalabb, semhogy szerelmét komolyan tekinthetnének, hogy leányom sorsát önre bízhatnám. Ennélfogva engedje meg, — s e szavaknál a kihúzott fiókból Herkules jegygyűrűjét vonta elő, — hogy ezt a gyűrűt, melyet ön elzalogosított s amelyen én ma reggel Vörösparty úr leányának ujján pillantva meg, személyes barátság utján és sokszoros áron visszereztem — Peczkes Gábor úrnak nyújtsam át, s hogy ma este az új kéz fogót megtartsam.

Herkulesnek torkán akadt a szó.

Mikor magához tért, akkor már az utcán találta magát. Néhány pillanatig tétovázva tekintett körül, mert nem messze tőle egy ismeretlen férfi karján Ottiliát látta jönni. Örülként rohant eléjük; de csakhamar visszatántorodék Ottília jéghideg és megvető tekintetétől.

Ezen az éjjel, mikor épen az első nótára akartak rágyújtani Rieger úrnál a kézfogóra odarendelt cigányok, egy lövés dördült el az egyik ablak alatt, — s állítólag ettől fogva nem látta többé senki sem azt a telen-nyáron ugyanegy, teleföstekezett kabátot.

Igazi fejtörő.

Micsoda Ágainak a feje a magyar irodalom szözlőjében? — פּוֹרְטֵר

Pipaszurkáló.

Ágai Adolf és a „Drukk.”

Föltettük ugyan magunkban, hogy Ágai Adolfnak külön cikket legalább egy darabig nem fogunk szentelni a „Füstölő”-ben, de sajnálattal kell tapasztalunk, hogy erről a szándékunkról alkalmasint kénytelenek leszünk lemondani, mert Ágai Adolf működése sokkal is inkább szemérmetlenebb, semhogy annak megbűtötésére minden számunkban élő nem kellene vennünk az igazság furkóját.

Legközvetlenebbül a „Drukk” című és a „Borszem Jankó” egygyűségének megfelelő naptárára mondjuk ki azt a sentenciát, hogy bizony csak nálunk eshetik meg az, hogy a legszemérmetlenebb csúfolkodások és a zsidóknak talpát nyaló hazugságok az egész irodalom (pirodalom inkább!) részéről elismerésben részesüljenek.

Mint pars pro toto álljon itt „kóstolól” a „Drukk”-ból a „Zsidótalan Magyarország, rettenetes pillantások a jövőbe” című, Hazafi Verai Jánossal concurráló csodabogár.

A koszorús plagiátor ebben a cikkben azt bizonygatva, hogy mire jutna Magyarország, ha az „ő zsidai” egyszer kapnák magukat s kivándorolnának, a többek közt így nyekereg:

„Szóval rettenetes és kibírhatalan, Elviselhetetlen szörnyű állapotban, — Minővel az ember soha ki nem békül — Vala Magyarhon az ő zsidai nélkül.

Kapja magát ifjabb Istóczy mindjárast, Ő is ad ki „12 röpirást,” Melyekben ígérve mindenféle jókat: Miczraimból visszahívja a zsidókat.”

Először is Miczraim—Egyiptom (a honnan már egyszer kiverték a zsidókat) és nem Palaestina, a mit a zsidó Ágainak tudni kellene.

Másodszor a jeles úr egyik képen Budapestet mint rombadülő várost tünteti föl. Romba dőlne ugyanis Budapest, az ő bárgyú észjárása szerint, ha a zsidók belőle kivonulnának. Ez a bárgyúság bizonyítja azt is, hogy a „reformzsidó” Ágelesnek is mennyire a fejébe ragadt a Talmud; a mely a többi közt így szól: „Ha a zsidók nem lennének, nem lenne áldás a földön, se napvilág, se eső; a miért is a föld népei meg sem állhatnának, ha zsidók nem lennének *)” — Vajjon Ágai úr már olyan hülyévé vált, hogy sült bolondnak nézi a magyar közönséget? — Ugy látszik, a zsidók már csakugyan „drukk”-olnak!

*) L. a „12 röpirat” I. évfolyamu I. füzetének a „Talmud” című cikkét. — szerk.

S z e g e d i f ű s t ö k .

(Ereszti : Dohányos János.)

(Komoly és igaz történet.) Szegeden legközelebb egy csapat lengyel-zsidó üttötte föl sátorfáját. Ezek bizonyára Vas Pali szives meghívására jöttek ide, remélvén, hogy tárt karokkal fogadtatnak, s nem lesz zsidó-hecc. Mert bizony való igaz, hogy itt sokan zsidó tányérnyalás által remélik céljukat elérni; lévén a zsidóknak hatalmas Rosá-juk, ki mint biztos tanácsos benn ül a 10 forint napidíjjal járó királyi biztos tanácsos székben; de emellett mint ügyvéd is nagyban rebachol, egy percig sem szüntetőn meg ügyvédi működését. — Valószínű, hogy a lengyel zsidók is igénybe vették támogatását, hogy Szluha főkapitány őket el ne toloncoztassa; de fáradozásuk sikertelen volt, mert főkapitányunk irtalom nélkül elspolltatta őket, mondván: „itt nincs számotokra hely.“

*

Hire jár Szegeden, hogy Hermann Otto képviselő urat választói kérdőre akarják vonni, a királygyilkosok mellett tartott beszédje miatt. — Ez a hír azonban alaptalan, mert a szegediek azért akarták inkább kérdőre vonni, hogy miért irt zsidó érdekből vezércikküket és röpiratot?

Egy magyar-zsidó ömlengései.

Már harmincz esztendő óta
Szípolozom, — mint pióca
E falut . . . ?S nem veszi észre,
Hogy zsebemben minden pénzze?! . . . .
Hajla! dudu-doj!

Egy vak gebén jöttem ide,
Rosz nadrag . . . rosszabb kitlibe;
Feleségem — perepütyöm,
Majd elhalt éhen az úton! . . . .
— Az volt nekünk: „Váj!“

Most?! . . . Úrfiak a Khinderek . . . .
Khisasszonyok a Mädchenek . . . .
Magam? háromszáz holdas ör . . . .
— Emancipált zsidó-khandör!
Hajla! dudu-doj!

Kóser bort hozz fiam Lórincz!
Ilyen jerek mint the, thübb nincs!! . . . .
Furfangos az eszed — eszem,
De gazdaggá csak ez teszen! . . . .
Hajla! dudu-doj!

Ha Jehova ógy akharja,
Mint a talmud pharancsalja . . . .
E népet földre teperem,
Rajta a port jól elverem!
Hajla! dudu-doj!

Haragszik rám a plebános,
Mért vagyok nála jobb áros?! . . . .
Borom, pálinkám e népre
Mért hat jobban, mint „igéje“?!
Hajla! dudu-doj!

Édes kedves szép leányim! (?)
Gyönyörű hat virágszálím!
— Ne féljete! (?) van pénzete!
Pénzen én még férjet veszek . . . .
Hajla! dudu-doj!

No de legyen elég mára . . . .
— A thöbbit a pharaszat bánja!
Mulassunk ma — víg kedvünkre,
— Igyunk drága életünkre . . . .
Hajla! dudu-doj!

*

Bizony elég is lesz hallja!
Mert valaki megsokalja! . . . .
S úgy üti kelmed fejbüben —
Végkép túlad a Talmudon . . . .
Hajla hopp! Úgy bizony!

Maga akar mást levérni?
Előbb kellene azt mérni?! . . . .
Alszik e nép! . . s ha fölébred? . . . .
— Akkor Jónás, — Jaj te néked! . . . .
Hajla hopp! Úgy bizony!

Vipera.

Irodalom.

Lapunk t. előfizetői mai számunkhoz mellékelve veszik a „Napsugár“ című legelősből ifjusági képes hetilap legújabb számát. A lap nemes irányánál, hazafias és erkölcsös szelleménél, nemkülönbön válogatott s érdekes szépirodalmi és ismeretterjesztő tartalmánál fogva valóban megérdemli, hogy melegen ajánljuk t. olvasóink szives pártfogásába.

„Ébresztő hangok“ czimmel a legjelesebb honi és külföldi írók nyomán szerkesztett mű harmadik könyvét küldte be hozzánk a szerző Zimándy Ignác, törökbálinti plebános, ki szintén egyike azoknak, kik az antisemitismusnak szóval, tettben és írásban egyaránt egyik legbuzgóbb terjesztői s ki e művében is sokhelyütt a legélesebb kifakadásokkal emlékezik meg a zsidók javithatlanságáról és a Magyarországot miattuk fenyegető tönkrejutásról.

Szerkesztői üzenetek.

Barkesz Maccesz. Várjuk a folytatást. — Dohányos Jánosnak. Minél többször. — C-ra I-da. Nem a különben. — L-s K-n. Jobbat kérünk. — V-r B-a. (Dvcese.) Nem elég élesen vág. Jobban köszöritlje ki. — M-ny I-r. (Pstn.) Figyelembe vesszük. — Egy olvasókö. Kérésüket a legjobb akarat mellett sem teljesíthetjük. — S-di M-ly (Hlybn.) Ilyen tárgyi költeményeket nem közlünk. — T-y L-s. Várjuk az lgréteket. — O-cs G-r. (Frd.) Régi vicz, rosszul előadva. — F-d G-r. (Szsgrd.) Még nem kaptuk meg. Hol késik? — Sz-y J-f. Köszönjük. Szép eredmény. — W-y I-ka és I-n. Ismét a hölgyek? Boldogok vagyunk. — F-ay S-n. (Vzsl.) Talán átsimitva. — Sz-s A-r. (Bda.) Az apróságok között találtunk egy-két közölhető. A hosszabb dolgozat azonban nem közölhető. — Don Furibundó. Ügyesek. Csak tovább. — N-y S-ü és G. N. (H.-M.-V.) Figyelembe vettük. — Cs-a B-int ügyv. urn. Nagyon complicált. Kevesen értenék meg. — P-ts Gy-a. (Nns.) Válogatunk belőlük; adomafélék azonban jobban elkenének. — S-y M-ly. (Dmbr.) Talán később. Félretettük. — B-r A-os. (Sz. E.) Némi változtatással jönni fog. — Don Gitárosz. Hamis hurokat pöngget. — F-y S-r. (Hlybn.) Ügyes. Besoroztuk. — N-r B-a. (Szd.) Fogadja köszönetünket. Az adomák közt válogatunk. — B-y G-n. (Tsnd.) Kérésének megfelelőleg járunk el. Csak kitarítás. — Fika. Többször is szivesen látjuk. — V-y I-f. (Dbrczn.) Akad köztük. — H-s G-r. kpln urn. Nagyon komoly hang. Az előfizetőket megkaptuk. — Sz-y M-s. (Zmbr.) Köszönjük. A számok már póstán vannak. — Bonczésnek. Helyszüké miatt nem hozhattuk. Másban is, másszor is. — Sámson. Jól fog a tolla. Szivesen látjuk. Több kéziratról jövőre.

Legérdekesebb regények

rendkívül leszállított árakon.

I. Csoport: Montépin Xavér regényei.

— 50% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	Az örültek orvosa	8 kötet, 6 frt 40 kr.	3 frt 20 kr.
2.	Arcelnő leánya	8 " 6 " 40 "	3 " 20 "
3.	A rochevillet bünténye	7 " 3 " 20 "	1 " 60 "
4.	A 18-ik számú bérköcsis	4 " 5 " 60 "	2 " 80 "
5.	A vörös boszorkány	3 " 3 " "	2 " 50 "

II. Csoport: Dumas Sándor regényei.

— 60% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	A párisi Mohlkánok	17 kötet, 23 frt 40 kr.	8 frt — kr.
2.	Gróf Monte Christo	12 " 12 " "	4 " 80 "
3.	Margit királyné	6 " 6 " "	2 " 40 "
4.	Monsoreau hölgy	8 " 8 " "	2 " 40 "
5.	Negyvenötök	8 " 8 " "	2 " 40 "

Ezen 21 kötet együtt rendelve meg 16 frt.

III. Csoport: A világ legnagyobb regénye: a „Rocambole.”

(Mindogkyi mű önálló regény.)

— 60% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	Rocambole ifjúsága	11 kötet 11 frt — kr.	5 frt 50 kr.
2.	Rocambole hőstettei	10 " 10 " "	4 " 20 "
3.	Rocambole visszatérése	9 " 9 " "	5 " 10 "
4.	Rocambole végküzdelme	7 " 7 " "	2 " 80 "

Ezen 37 kötet együtt rendelve meg 15 frt.

IV. Csoport: Ponson du Terrail regényei

— 50% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	A vadászó kutyája	3 kötet, 3 frt — kr.	1 frt 20 kr.
2.	Kastély és hámo	2 " 2 " "	1 " 20 "
3.	Nagyvilági történetek	10 " 10 " "	7 " 10 "
4.	Jeruzsálem-utca	4 " 4 " "	3 " 10 "
5.	Rocambole föltámadása	11 " 11 " "	10 " — "

V. Csoport: Gaboriau Emil büvádi nagy regényei

— 40% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	III. Napoleon bünel	9 kötet 9 frt — kr.	5 frt — kr.
2.	Lecoe úr	6 " 6 " 40 "	4 " 10 "
3.	Lecoe Örvényban	3 " 3 " 30 "	1 " 80 "
4.	18-ik számú peremó	4 " 4 " "	2 " 50 "

Ezen 22 kötet együtt rendelve meg 11 frt 50 kr.

VI. Csoport: Új regények különböző szerzőktől

— 60% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	A Carbonárk	6 kötet 6 frt — kr.	2 frt 40 kr.
2.	Legjobb botrány	3 " 3 " "	1 " 20 "
3.	A püpos	6 " 6 " "	4 " 10 "
4.	Regina	2 " 2 " "	1 " 90 "
5.	Kempelen Gyula és Riza beszélgetése	2 " 2 " 40 "	1 " 20 "
6.	A Mauréze család	1 " 1 " 40 "	— 75 "
7.	Az asszonyok	1 " 1 " 40 "	— 70 "
8.	A kis bizományos	4 " 4 " 20 "	— 70 "
9.	Elvesztett koronák	4 " 4 " 40 "	— 80 "
10.	II. Napoleon	1 " 1 " 20 "	— 60 "
11.	Noirel József	2 " 2 " "	1 " — "
12.	Lida	1 " 1 " 20 "	— 60 "

Ezen 27 kötet együtt rendelve meg 12 frt 50 kr.

VII. Csoport: Legelősb regények

— 70% áreszállítással. —

	regény	Botti ára	Most
1.	A titkelteljes nő	2 kötet 2 frt — kr.	1 frt 80 kr.
2.	Egy rossz asszony	1 " 1 " 20 "	— 60 "
3.	René kasszony	3 " 3 " "	— 40 "
4.	Montreuil gróf	3 " 2 " 40 "	1 " 20 "
5.	Az abbé	2 " 1 " 60 "	— 80 "
6.	A gonosz fiú	2 " 1 " 60 "	— 80 "
7.	Haggard József leánya	3 " 2 " "	1 " 10 "
8.	Lehrington Lord	2 " 2 " "	— 70 "
9.	A szörnyetevő	2 " 2 " "	— 70 "

Ezen 17 kötet együtt rendelve meg 5 frt 20 kr.

VIII. Csoport: Legújabb kiadványaink:

	regény	Botti ára	Most
1.	A nyomorultak	12 kötet 6 frt — kr.	—
2.	Mores éjkek	3 " 3 " "	— 40 "
3.	Mouret abbé vétkes	2 " 2 " "	1 " 60 "
4.	Az esküdtetők felelete	2 " 2 " "	1 " 60 "
5.	A büns nő	2 " 2 " "	1 " 60 "

Ezen 24 kötet együtt rendelve meg 11 frt.

IX. Csoport: Legújabb világhírű regények.

	regény	Botti ára	Most
1.	Szereltem ő fensége	9 kötet, 7 frt 20 kr.	—
2.	Egy párisi nő története	4 " 4 " "	— 80 "
3.	Maugars gróf leánya	6 " 6 " "	4 " 80 "
4.	Az esküdtetők felelete	4 " 4 " "	— 40 "

E négy világhírű regény együtt rendelve meg 9 frt.

Az ezen I., II., III., V., VI., VII., VIII. és IX. csoportbeli összesen, úgy a IV. csoportbeliek közül az I. és 2. alatti regények, összesen tehát 292 kötetből álló ötven külön álló regény együtt és egyszerre rendelve meg, 295 forint bottl ár helyett 80 forintért kapható.

BARTALITS IMRE kiadóhivatala.

Budapest, VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

BARTALITS IMRE könyvkiadóhivatalában

BUDAPEST, VIII. ker., Eszterházy-utca 12. sz.

megjelent és megrendelhető:

A község jegyzői és körjegyzői hivatal.

Minták k a l.

A legújabb törvények és ministeri rendeletek szerint egészen újjonnan átdolgozott második kiadás.

A községi előjárók és a jegyzői szigorlatra készülők használatára

irta: Kassay Adolf.

Nem lehet tagadni, hogy a naponként keletkező számos törvények, min. rendeletek és utasítások felette megnehezítik a községi jegyző helyzetét, s mind azt — bokros teendőik között — gyorsan át tanulmányozni alig van idejük, az e részben kiadott művek pedig a gyakorlati igényeinek nem felelnek meg. — E műnek feladata a törvények tömkelegében egy vezérfonalat adni a jegyzők kezébe, mi nekik az eljárásban könnyebbséget nyújtani iparkodott, miután mind elméleti mind gyakorlati irányban kifejtteni törekedett mind azt, a mi a községi élet teendőihez tartozik. — Hogy e mű hivatásának eddig is megfelelt, igazolja az, hogy második egészen a mostani viszonyoknak megfelelőleg — javított s bővített kiadásban jelent meg.

Ezen mű nem csak a közigazgatási és törvénykezési ügyekben irányadul és kézikönyvül, hanem a jegyzői szigorlatra készülőknek is tankönyvül szolgál.

Ezen hézagpótló mű ára fűzve 1 ft 50 kr., kötve 1 ft 80 kr.

A községi bírói hivatal,

vagyis:

a községi bírák hatásköre és teendői

törvénykezési és közigazgatási tekintetben

írománypéldákkal.

a legújabb törvények és ministeri rendeletek szerint.

Irtá: KASSAY ADOLF.

Napjainkban, midőn mind a törvénykezési mind a közigazgatás szálsai a községi bíró kezén szövédnék át, midőn számos közigazgatási és polgári törvények keletkeznek, melyek az előbbeni szabályokat és ezekkel összekötött eljárást (a melyeknek ismeretét a községi bírák már megszerezték), újakkal váltják fel, ugy hogy ezeknek tömkelegében azon fonalat, melyet a bírói hatásköréhez tartozó ügyekben követnie kell, nagy fáradsággal lehet feltalálni. A ki tehát a törvények újabb és újabb alkotásait figyelemmel nem kíséri, azon tömkelegből, melybe a réginek az újabbakkal felváltása sodorhatja, — aligha bír kibontakozni.

Mind a törvénykezési, mind a közigazgatási eljárásnál e művel egy vezérfonalat kívántunk a községi bírák kezébe adni, mely nekik hivatászerű eljárásaikban némi utmutatást fog nyújtani.

Ára ezen nagy érdekű műnek fűzve 1 frt, kötve 1 frt 20 kr.

DISSZONANCIA.

Költemények.

Irtá: Kulcsár Endre.

A 120 oldalra terjedő s 90 költeményt tartalmazó estnos kiállítású mű ára 80 kr.

BARTALITS IMRE könyvkiadó hivatalában,

Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12 sz.

megjelent és megrendelhető:

„REJTELMES ÉDES.”

Amolyan kicsi korrajzoló társadalmi tanulmányok.

Írta: SZEJKEY OSZKÁR.

Tizenhét iven, szép velinen, következő tartalommal jelent meg:

I. Egy adóhátralékos delnő légyottján, vagyis hogyan lett az én öcsémuram képviselővé — II. Karperecz és irodalom-történet. — III. Bizonyos szé-
dő nagyság fénykorából. — IV. A nagy Cuvier szelleme, Baróthy Szabó
Dávid szelleme, Hugó Victor számára és egy költő Hlador iskolájából.

A jelenkori magyar társadalom erkölcsi fonákosságait valóban életből merített tárgyilágú ecsettel akként megörökíteni, hogy abból ne csak a komoly gondolkodó, de a szalón is mulatva okulhasson: ezen fôadatot tűzte maga elé szerző, midőn a „Rejtelmes édes” megírására vállalkozott.

Nem beszélyeket, nem szépirodalmi munkát akart szerző létrehozni, de társadalmi tanulmányainak eredményét igyekezett könnyű vonzó alakban előadni, s azt hisszük, hogy ez sikerült is neki oly mértékben, miszerint a művelt magyar olvasó közönséget e könyvre e részben mint valódi irodalmi eseményre figyelmeltethetjük.

Mélyebbreható, élénkebb, pikánsabb és mindamellét szigoruan szalonias korrajzi tükreát a hetvenes évek magyar társadalmának alig fogja egybeitt föltalálni azon nemzedékünk, mely emez évtized erkölcsi történetében maga is mint szem- és föltanu szerepelt; s fokozni fogja e rendkívül élénken talá-
lólag színezett társadalmi vázlatok benső értékét a gondolkodó olvasó előtt azon epilóg, melyben szerző nem kevésbé szív-üditő mint mélyen bölcselő tiltakozással lép föl napjaink nagy irodalmi dicsőségének, Hugó Victor számarának korunkat ostromló szözata ellen. De gyakorlati hordereje is van e szingazdag böl-
csészeti álmképnek, a melylyel itt a társadalmi életünkben a lehető legtermészetesebb közvetlenséggel merített vázlatokat be-
fejeződni látjuk: mert kimutatván az üres eszményi javszék-
lés költészetének káros visszahatását a közművelődésre és az erkölcsiségre, föltárja a költői keblek előtt egyttal magát azon utat, a melyen haladva nagy szolgálatot tehetnek az erkölcs-
nemesítés a társadalmi reform magasztos ügyének ugyanazon elmék, a mely-k most meddő érzélgésre és egy gyermekes
idealismus kétségbejötleg unalmas fohászaira pazarolják összes erejüket Szóval a művelt magyar közönség figyelmét oly mûre hívjuk föl, mely a legmulattatóbb és lehető legtanulmányosabb is egyttal.

A fényes kiállítású vaskos kötet ára 2 frt.

Bartalits Imre kiadásában évente a következő naptárak jelennek meg:

Ország-Világ naptár. Ára 50 kr. —
Nagy képes naptár. Ára 40 kr. —
**Honi naptár. Ára 30 kr. — Pap-
rika Jancsi naptár. Ára 25 kr. —**
**Gazda naptár. Ára 20 kr. — Kis
képes naptár. Ára 20 kr. — Kos-
suth naptár. Ára 20 kr. — Keresz-
tény képes naptár. Ára 20 kr. —**
Szent István naptár. Ára 20 kr. —
Magyar fali naptár. Ára 20 kr. —

VEZÉNYSZAVAK

és

JEGYZETEK

a szabadban való használatra

Összeállította:

FREYSTADTL LIPÓT

m. k. honvédőhadnagy.

Ára 45 kr. Bérmentes küldéssel 50 kr.

A „Budapest” 356. számában e mûre vonatkozólag ezeket írja:

Vezényszavak és jegyzetek a szabadban való használatra. Ily cím alatt jelent meg egy 260 oldalra terjedő zsebkönyv Bartalits Imre kiadásában. Már a cím is mutatja, hogy e kötet katonatisztek, altisztek egyzsolával fegyverviselő egységek számára állítottott össze. És ezek, különösen pedig a szabadsagott állományú tisztek és altisztek nagy köszönettel tartoznak Freystadtl Lipót m. k. h. főhadnagyának, mint e kötet szerzőjének, hogy a gyakorlati és szolgálati szabályzatot, tömhenyét s a föltámasztást ily könnyen kezelhető s gyorsan tájékozó alakban állította össze. A könyveske nél-
külözhetlen segédeszköze a tisztek a gyakorló ténen s az altiszteknek az unjonc oktatásnál. A zsebkönyv értékét nagyon emeli még a kötet végén lévő foglalkozási ter-
vezet a 8 heti unjonc sorvány kiképzésre és a szabványos tervezet az egyes honvéd
valamint a gyakorlatra beidézettek lövészi gyakorlatai számára.

Judas Ahnen-Saal

oder

Die jüdischen Gauner

in

Deutschland.

Nach den amtlichen Ermittlungen des ehemaligen Kriminal-Aktuars
Töbele, Berlin 1841.

Dritte Auflage

Preis 50 Pfennige. = 30 kr.

Der Talmud

oder

die Sittenlehre des Judenthums.

Nebst einem Anhang, enthaltend

Aussprüche deutscher Geistesheroen mit Portraits, Episoden über den
zerstörenden Einfluß des Judenthums, Statistisches etc.

Wohlfeile Volksausgabe.

Preis 50 Pfennige. = 30 kr.

Im Verlage der Emerich Bar-
talits'schen Buchdruckerei erscheinen
alljährlich folgende Kalender:

**Grosser Bilder-Kalender. Preis
40 kr. — Vaterländischer Bilder-
Kalender. Preis 30 kr. — Kleiner
Bilder-Kalender. Preis 20 kr. —**
**Christlicher Bilder-Kalender. Preis
20 kr. — Kossuth-Kalender. Preis
20 kr. — Budapester Schreib- und
Wirthschafts-Kalender Preis 20 kr.**

Csak keresztényeknél vásároljunk!

E rovat alatt minden t. kereskedő és iparos előfizetőknek joga van czégjét egyszer minden díj nélkül közzétenni; minthogy egyebek közt a mi törekvésünk oda is irányul, hogy a keresztény kö-zönséget csupán keresztény kereskedőktől és iparosoktól való vásárlásra bírja. Mert — idézzük a „12 röpirat“ mult évi folyamának IV. füzetében megjelent egyik cikkének czímét, és főbb pontjait, (mely cikk közlése miatt az „Oesterreichischer Volksfreund“ bécsi derék antiszemitikus lap f. évi ok-tóber 1-ji száma confiskáltatott) „A zsidó kereskedelem tönkretjuttatja a keresztényeket“: *A mi pénzt ugyanis keresztény ember zsidó kereskedő boltjába visz, az ⁹/₁₀ részében elveszett a keresztényekre nézve.* És pedig azért, mert a zsidó a legvégső lehetőség minden szükségletét zsidó felenyájánál szerzi be, és legfőleg uzsorás kölcsön, vagy más hasonló „élelmes“ üzlet útján tér vissza tizedrészből keresztények közé. Már most alkalmazzuk ezt az egész országra, és meg van fejtve egyrészt a keresztény lakosság rohamos elszegényedésének, másrészt a zsidók gazdagodásának egyik oka, úgy, hogy minden iskolás fiú kiszámíthatja, *hány év kell hozzá, hogy a keresztények összes vagyona zsidó kézben pontosuljon össze,* és a zsidó mind ur legyen, a keresztény meg mind koldus. Késétségbevonhatatlan tényeket hozunk föl, és azon kérdést csatoljuk hozzájuk: akarja-e a magyar nemzet, hogy ily gyászos vége legyen? Bizonyára nem. Akkor tehát — *ne vásároljon „lozignél!“*

Ennélfogva fölhívjuk a fővárosi és vidéki keresztény iparosokat, kereskedőket és más üzletembereket, hogy lapunkban levő ingyenes közlés és ajánlás végett sziveskedjenek nevüket, üzletminőségüket és lakhelyüket a hiadóhivatallal közölni.

Ismételjük fönnbebbi jelszavunkat, a mely szükséges, hogy az egész hazában viszhangra találjon: **„Csak keresztényeknél vásároljunk!“**

Keresztény czégek.

Somogyi Adolf óramű-
vész Budapest, viziváros, At-
tila-utca 2. sz.

Fülöp István posztó és
nadrágszövet raktára. Buda-
pest, váci-utca, a borostyán
koszorúhoz.

Kirchknopf és Ádám
férfi- és női-fehéreműek rak-
tára. Budapest, Ferencziek-
tere 9. sz.

Kollarits József és fia
kész fehérnemű, vászon, asz-
talnemű, és szövött árúk gyár-
raktára az „Ypsilanti“-hoz.
Budapest, váci-utca 5. sz.

Seefehner J. L. m. kir.
udvari papir-rajz- és festőszér
kereskedése; cs. és k. szab.
Phönix-sokszorosító lapok fő-
raktára. Budapest, váci-utca
9. szám.

Sárkány J. S. díszmű-
csarnoka. Budapest, váci- és
Deák-utca sarkán.

Swoboda és Kallinics
gyermekruha-raktár. Budapest,
váci-utca 12. sz.

**Ózv. Gyimóthy Ká-
rolyné** férfi-lábbeli készítő.
Budapest, kecskeméti- utca
5. szám.

Merle János szücs-árúk,
téli és nyári fővegek raktára,
Budapest, kecskeméti-utca
4. szám.

Halasi A. szijgyártó üzlete.
Budapest, egyetem-tér 6. sz.

HirtPál férfi szabó mester.
Budapest, egyetem-utca 6. sz.

**Monaszerly és Kuz-
mik utóda**l udvari divat-
áru szállítók. Budapest, váci-
utca 17. sz.

Alter és Kiss francia
selyem és divatelmék, kész
női felöltők és öltönyök rak-
tára. Budapest, váci-utca
16. szám.

Calderoni és társa lát-
szereszek. Budapest, váci-ut-
ca, a Deák Ferencz-utca kö-
zelében.

Lőrincz István lábbeli-
gyára. Budapest, VI. muzeum-
körút 5. sz.

Szurmák V. ezelőtt **Szur-
mák J. és fia** arany-,
ezüst- és drágakő-ékszer üz-
lete. Budapest, kigyó-utca
4. szám

Ludwig József özevegye
polg. puskaműves, fegyverek
és vadászati szerek. Budapest,
muzeum-körút 5. sz.

Juventius Károly polg.
órá, a „szent István tornya-
hoz“. Budapest, kigyó-utca
4. szám.

Majer Nándor és fia
konyhaszer és vaskereskedése.
Budapest, kecskeméti utca és
kalvin-tér sarkok.

Hubenay József fűszer
áru üzlete. Budapest, kecske-
méti-utca 15. sz. hatvani- és
ujvilág-utca szögletén 1. sz.

Sandner V. hangszerké-
szítő. Budapest, czukor-utca
12. szám.

Czirák Gyula gombkötő
mester. Gombkötő munka rak-
tára. Budapest, kigyó-utca
5. szám.

Romeiser F. és fia vas-
tízlet és ekegyár. Budapest,
váci-körút 6. sz.

Szabó János szőrmeáru
raktára. Budapest, IV. kigyó-
utca 4. sz.

Geitner és Rausch ma-
lomkőgyár, Markó-utca 7. sz.
feaskendő és szivattyú-gyár,
érczöntőde nádor-utca 46. sz.
Műszaki központi tizlet váci-
körút 21. sz.

Skriván Ferencz kalap-
gyári-raktára. Budapest, IV.
ker. kigyó-tér 7. sz.

**Hatzenberger F. utó-
da**l paplan és matrác-rak-
tára a „hátkosaras asszony-
hoz“. Budapest, IV. ker. ki-
gyó-utca 9. sz.

Winkle Nándor üveg, tül-
kőr és képkéret raktára. Bu-
dapest, párisi ház.

Dober Ede a nemzeti és
népszínház fodrásza, uri és
női fodrász. Budapest, kere-
pesi-ut 5. sz. a nemzeti szin-
ház épületében.

Ifj. Nagel Ottó könyv-
kereskedése és kölcsön könyv-
tára. Budapest, a nemzeti szin-
ház bérházában.

Fehér János kalap rak-
tára. Budapest, kecskeméti-
utca 7. sz.

Lappert György tájték-
pipa és borostyán-kereskedés.
Budapest, IV. hatvani-utca
14. szám.

Schalkház J. Gyula fű-
szerkereskedése „a vad em-
berhez“. Budapest, kerepesi-
út 13. sz.

Várady Sándor férfi- és
női-czipész. Budapest, IV. ker.
muzeum-körút 3. sz.

**Ranzenberger testvé-
rek** nap- és esernyő-gyár.
Budapest, koronaherczeg-(uri)
utca 9. sz.

Ebenfűher Győző fű-
szer- és végyesáru-kereskedése
„a gyöngytyukhoz“. Budapest,
VIII. ker. kőfaragó-utca 5. sz.

Bartsch Lajos arany-,
ezüst-, ékszer és óra-raktár.
Budapest, IV. hatvani-utca
2. szám.

Kutassy Géza első mag-
yar lámpagyár. Budapest, IV.
hatvani-utca 4. sz.

Heyek Adolf szövött- és
divatáru raktár, a „vadászno-
hoz“. Budapest, szervita-tér és
sütő-utca szögletén

Karl György fűszeráru
üzlete. Budapest, kéményseprő
és Duna-utca-sarok.

Kunz József és társa
m. kir. szab. vászonnagyke-
reskedés. Budapest, V. Erzsé-
bet és Deák Ferencz-tér szög-
letén.

K. Albert Iván kép- és
tükör üzlete. Budapest, VIII.
Státú-utca 1. sz.